

AFSCHRIFT

1

Griffieummer : 100787

Repertoriumnummer : 831

Vonnisdatum : 16.04.2013

PRO JUSTITIA

De Correctionale Rechtbank van het arrondissement Hasselt,
13de kamer, spreekt het volgende vonnis uit:

INZAKE

1374 , wonende te

1375 wonende te S

1376 wonende te

1377 wonende te

1378 , wonende te

burgerlijke partijen, gesteld ter zitting van 05.03.2013 tegen beklagden,
vertegenwoordigd door Mr. , advocaat te

EN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

Tencinde na toepassing van de strafwet, op vordering van de stedenbouwkundige inspecteur of het college van burgemeester en schepenen, de feiten, voor zover gepleegd voor 1 september 2009 strafbaar ingevolge de artikelen 99, §1, 146,1°-3°, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de Ruimtelijke Ordening dd. 18 mei 1999, en thans strafbaar gesteld zijnde overeenkomstig de artikelen 4.2.1 en 6.1.1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening,

- de plaats te herstellen in de vorige toestand, namelijk het verwijderen van de betrokken keermuur

en over te gaan tot veroordeling tot een dwangsom van 125€ per dag bij niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.

Overgeschreven op het 2° hypotheekkantoor te _____ op 13/07/2012,
nr. _____ en ambtshalve ingeschreven.
Ontvangen : 169,55 euro. De Bewaarder (get.)

*** **

Gelet op de stukken van het rechtsgeding.

Gehoord in openbare zitting:

- het Openbaar Ministerie in de vordering;
- Mr. _____, namens de burgerlijke partijen;
- Mr. _____, advocaat te _____, vertegenwoordigt de eerste beklaagde, die ter zitting niet verscheen;
- de tweede beklaagde, bijgestaan door Mr. _____, advocaat

*** **

1.
Beklaagden zijn de mede-eigenaars van een onroerend goed, gelegen te
kadastraal gekend onder

Dit perceel ligt binnen de grenzen van een woongebied met landelijk karakter en deels binnen de grenzen van een woongebied (gewestplan en tevens binnen het beheersingsgebied van het bijzonder plan van aanleg "Centrum I-II herziening en uitbreiding", goedgekeurd bij M.B. van 25 juni 2009 en binnen de grenzen van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling, goedgekeurd op 28 maart 2006 door het college van burgemeester en schepenen.

2.
Beklaagden worden ervan verdacht om tussen 23 december 2006 en 13 maart 2009 een grondkeermuur te hebben opgericht zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning van het college van burgemeester en schepenen.

Op 1 september 2009 is de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 18 maart 2009 in werking getreden; de door beklaagden uitgevoerde werken blijven vergunningsplichtig.

3.
Beklaagden hebben in strijd met de ter plaatse geldende verkavelingsvoorschriften, zijnde de stedenbouwkundige voorschriften van het BPA "Centrum I-II- herziening en uitbreiding", een keermuur opgetrokken in betonblokken.

De verkavelingsvoorschriften voorzien uitdrukkelijk dat perceelsgrenzen worden beplant met inheemse hagen die eventueel worden ondersteund door paal en draad, met een maximale hoogte van 2,20 meter. In geval van gekoppelde bouw mogen de afsluitingen op de gemeenschappelijke grens, in het verlengde van een mandelige muur opgetrokken worden in metselwerk met een maximale lengte van max. 6,00 meter achter de achtergevel en een maximale hoogte van 2,60 meter. Deze muur wordt opgetrokken in het zelfde materiaal als het hoofdgebouw.

4.
Het misdrijf, zoals omschreven in de inleidende dagvaarding is bijgevolg bewezen door het strafonderzoek en het onderzoek ter zitting.

Beklaagden houden voor dat het optrekken van een keermuur aan de achterkant van hun eigendom noodzakelijk is om een grondverzakking te voorkomen van de op het perceel aangevoerde en vergunde reliëfwijziging.

Uit de voorliggende gegevens blijkt inderdaad dat het perceel van beklaagden aanvankelijk afleef aan de achterkant van het perceel.

Beklaagden gaan evenwel voorbij aan het zeer gedetailleerde voorschrift van de geldende verkavelingsvoorschriften.

Het optrekken van een keermuur, in het verlengde van een mandelige muur wordt niet verboden, op voorwaarde dat deze keermuur wordt opgetrokken in hetzelfde materiaal als het hoofdgebouw.

Uit de foto's blijkt overduidelijk dat de keermuur werd opgetrokken in andere materialen dan het hoofdgebouw.

Bij de straffoermeting wordt rekening gehouden met:

- de persoon van beklagden,
- het blanco strafverleden,
- de omstandigheid dat de schending van een zeer duidelijk en gedetailleerd voorschrift een goede ruimtelijke ordening schendt.

5.

De herstelvordering werd ingesteld bij besluit van het college van burgemeester en schepenen van 27 september 2011.

De herstelvordering werd regelmatig en tijdig ingesteld (art. 6.1.41, § 4 en § 5 CRO.)

Op 26 augustus 2011 verleende de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid een positief advies voor wat betreft de herstelvordering.

De Hoge Raad is van oordeel dat de gerealiseerde keermuur in betonblokken onesthetisch is en dat een eventuele bepleistering van deze muur dit storend karakter zal versterken en voorkomt las een vreemd element in de tuinzone nu geen gevelbepleistering werd gebruikt als afwerkingmateriaal voor het hoofdvolume.

De rechtbank is evenwel van oordeel dat de afbraak van deze muur voor de plaatselijke ruimtelijke ordening een groter en negatiever impact zal veroorzaken, daar de aangevoerde grond achteraan het terrein dreigt te verdwijnen.

Bijgevolg zal als herstelmaatregel worden opgelegd: het uitvoeren van werken die erin bestaan de keermuur in dezelfde materialen op te richten als het hoofdgebouw, waardoor het storend uitzicht van het geheel, dat enkel bestaat in het gebruik van betonblokken, zal verdwijnen, temeer daar deze werken zijn toegelaten volgens de geldende verkavelingsvoorschriften.

6.
De eis van de burgerlijke partijen is ontvankelijk.

Er wordt aanvaard dat de bestaande constructie, opgetrokken in betonblokken, storend is voor de burea, die in de onmiddellijke omgeving wonen.

Op grond van de door beklagden overgelegde foto's blijkt dat –indien bewezen is dat hun woongenot is geschonden– de burgerlijke partijen niet in de onmiddellijke omgeving van beklagden wonen, zodat deze eis wordt afgewezen.

*** **

Gelet op de artikelen :

Wetboek strafvordering art. 185,190,194,197

Wetboek strafrecht art. 2,38,40

Wet van 29 maart 1962 art. 44, 64 en 69, gewijzigd bij de artikelen 4, 20, 21 en 25 van de wet van 22 december 1970, gewijzigd bij de artikelen 42, 66 en 72 van het Decreet van 22 oktober 1996 en thans strafbaar gesteld door de artikelen 99, 146, 147, 148, 149 en 204 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999, zoals gewijzigd bij Decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), 1 maart 2002 (B.S. 16 april 2002), 4 juni 2003 (B.S.22 augustus 2003), 21 november 2003 (B.S. 29 januari 2004), 27 maart 2009 (B.S. 15 mei 2009).

Wet 05.03.1952 art.1 en Wet 07.02.2003, gewijzigd door Wet 28.12.2011

Wet 01.08.1985 art. 29 gewijzigd door Wet 22.04.2003 art. 3 gewijzigd door KB. 31.10.2005 art. 1

Wet 15.06.1935 art. 2,14,31,32,33,34,35,36,37,41 en de artikelen aangehaald in dit vonnis.

*** **

OM DEZE REDENEN :**De rechtbank statuerende OP TEGENSPRAAK:****De eerste beklagde**

Verklaart beklagde schuldig aan het misdrijf, zoals omschreven in de inleidende dagvaarding.

Veroordeelt beklagde voor deze feiten tot een geldboete van 100,00 euro te vermeerderen met 45 opdecimen (x5,5) en alzo gebracht op 550,00 euro of een vervangende gevangenisstraf van 30 dagen.

Verplicht de veroordeelde om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders, een bedrag te betalen van 25 euro te verhogen met 50 opdecimen en alzo gebracht op 150,00 euro.

Verwijst beklagde tevens tot de kosten van de publieke vordering, deze voorgesloten door de openbare partij, begroot op de som van 130,52 euro, doch niet inbegrepen de kosten van overschrijving ter hypotheek van huidig vonnis.

Legt aan de veroordeelde in toepassing van art. 91 K.B. van 28.12.1950, gewijzigd bij art. 1 KB 13.11.2012, de verplichting op tot het betalen van een geïndexeerde vergoeding van 51,20 euro.

De tweede beklagde

Verklaart beklagde schuldig aan het misdrijf, zoals omschreven in de inleidende dagvaarding.

Veroordeelt beklagde voor deze feiten tot een geldboete van 100,00 euro te vermeerderen met 45 opdecimen (x5,5) en alzo gebracht op 550,00 euro of een vervangende gevangenisstraf van 30 dagen.

Verplicht de veroordeelde om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders, een bedrag te betalen van 25 euro te verhogen met 50 opdecimen en alzo gebracht op 150,00 euro.

Verwijst beklagde tevens tot de kosten van de publieke vordering, deze voorgeschoten door de openbare partij, begroot op de som van 130,52 euro, doch niet inbegrepen de kosten van overschrijving ter hypotheek van huidig vonnis.

Legt aan de veroordeelde in toepassing van art. 91 K.B. van 28.12.1950, gewijzigd bij art. 1 KB 13.11.2012, de verplichting op tot het betalen van een geïndexeerde vergoeding van 51,20 euro.

*** *** ***

Beveelt het uitvoeren van werken, die erin bestaan de materialen waarmee de keermuur werd opgetrokken, te vervangen door dezelfde materialen die werden gebruikt voor het hoofdgebouw en dit binnen de termijn van EEN JAAR ingaande vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig vonnis.

En rechtdoende op burgerlijk gebied:

Verklaart de eis van de burgerlijke partijen ontvankelijk doch niet gegrond.

Wijst de burgerlijke partijen af en legt de kosten van hun stelling ten laste van de burgerlijke partijen.

Aldus gevonnisd in openbare zitting van de **DERTIENDE KAMER**,
16 april 2013, alwaar zetelden:

Mevrouw	ondervoorzitter, alleenzetelend rechter,
De heer	substituut procureur des Konings,
De heer	griffier.

gek

gek